

med til at stemme for en dagsorden på grund af, at der stod: »Der skal endvidere være tale om en demokratisk og åben styring af de forskellige opgaver«. Det var det, hr. Klaus Hækkerup sagde.

Så det her var altså ikke et spørgsmål om, hvem der elsker hvem eller hvad. Det er ikke et spørgsmål om stor- eller lilleamt; det er et spørgsmål, om Socialdemokratiet går ind for demokrati og åben styring. Jeg ville være lidt forundret og faktisk noget skræmt, hvis det største parti repræsenteret her i Folketinget ikke går ind for demokrati og åben styring.

Jeg vil være meget forundret, hvis det virkelig er hele Socialdemokratiet, der vender sig imod brugen af en folkeafstemning for noget så væsentligt som en sammenlægning af to kæmpeområder, som det var tilfældet i Berlin, og dermed altså også at bruge en folkeafstemning til at sige, om det er fornuftigt at lave et kæmpe hovedstadsområde eller ej.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Hr. Klaus Hækkerup, og derefter har jeg en forventning om at kunne fortsætte ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Jeg må først sige til fru Annette Just, at hun skød mig mange bemærkninger i skoene, som jeg ikke har sagt om folkeafstemninger.

Men jeg gjorde jo rede for, at resultatet i folkeafstemningen omkring Berlins sammenlægning var blevet, at der var et flertal i Berlin for og et flertal i Brandenburg imod. Og det tror jeg man mere skal tage som udtryk for de gamle spændinger mellem øst og vest. Som de sagde i Brandenburg: én genforening har været nok.

Det var også bare en konstatering af, at det altså ikke skete, og at vi derfor har nogle muligheder for stadig at gavne og varetage den danske hovedstads interesser internationalt set. Det var det, der lå i mine bemærkninger og i min ordførertale.

Jeg skal da gerne bekræfte, at de mange forslag, der har været fremsat fra Fremskridtspartiet om vejledende folkeafstemninger om både det ene og det andet, har vi jo tidligere taget afstand fra i Socialdemokratiet. Vi har heller aldrig kunnet få nogle klare svar på, hvad de vejledende folkeafstemninger skulle bruges til.

Så siger hr. Touborg: Ved Socialdemokratiet egentlig, hvem det elsker? Ja. Allerede i det andet afsnit i min ordførertale, da jeg indledte

her, sagde jeg: Det, Socialdemokratiet havde ønsket sig, var en hovedstadsløsning med et hovedstadsamt, der var større end det, vi kalder det lille storamt.

Og lad mig så endelig til sidst sige, at hovedbegrundelsen – nu har vi fået lidt afklaring af de sidste to linjer i SF's og Enhedslistens dagsordensforslag – er selvfølgelig, at når regeringen har nedsat en opgavefordelingskommission, der skal færdiggøre sit arbejde med udgangen af 1998, ville det da være helt omsonst, hvis vi derefter gik ind og stemte for, at det, der skal være resultatet af arbejdet, skulle vi foregribe ved at igangsætte en reform i begyndelsen af 1998. Det ville da være helt uden fornuftigt sammenhæng.

Knud Enggaard (V):

Tak til regeringen for de tre ministerredegørelser i forbindelse med forespørgslen her i dag, som SF og Enhedslisten har rejst. Jeg synes, det er udmærket, at vi har en sådan debat, sådan at hele forløbet og perspektiverne omkring en hovedstadsreform ikke alene er genspejlet i avisernes reportager.

Vi ved jo i dag, at regeringens stort anlagte plan for at samle de fem komponenter i hovedstadsområdet til en region er i hvert fald midlertidig strandet. Jeg ved ikke, om årsagerne kan blive belyst bedre i dag end i den debat, der har været ført. Det kan de måske. Men der var ikke meget i regeringens besvarelser, der havde karakter af selvransagelse. Nu er det heller ikke noget, der altid er det første, man leder efter. Men der var ikke megen selvransagelse.

Hvis jeg skulle prøve at give et enkelt bud på, hvorfor denne opgave ikke lykkedes, så vil jeg først sige, at jeg synes, indenrigsministeren har gjort en stor indsats og en meget behjertet indsats for at nå igennem. Det var mit bestemte indtryk igennem hele forløbet, at ministeren var meget determineret, men at det, som har været en vanskelighed for at få en egentlig stillingtagen, har været, at opgavefordelingen ikke var belyst tilstrækkeligt.

Det meste, man kunne finde i kommissionsbetænkningen om, hvad staten f.eks. kunne tænkes at afgive, var jo tre eksempler, nemlig Koføeds Skole, Kennedyinstituttet og Statens Øjenklinik, om jeg husker ret. Det er jo til at overse. Der var altså ikke så forfærdelig meget perspektiv i den del af belysningen. Der var mere i andre sider af opgavefordelingen.

Men indenrigsministeren støttede sig jo til og havde vel formelt ret i, at Folketinget tidligere